

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) P. B., b) J. B.**, oba zast. Mgr. Petrem Svobodou, advokátem, se sídlem V Holešovičkách 1579/24, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2013, č. j. 9 A 185/2012 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 4. 2012, sp. zn. S-MHMP 1229119/2011/OST/Ka, bylo rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 6. 2011, č. j. OSU.Jin.p.722/11-27434/2011-Ka-R, kterým bylo vydáno kolaudační rozhodnutí pro stavby kanalizační přípojky a vnitřní kanalizace na několika pozemcích v katastrálním území Jinonice, k odvolání žalobců změněno tak, že byla nahrazena odrážka druhá a vypuštěna poslední věta výroku rozhodnutí. V ostatním bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalobci byli účastníky kolaudačního řízení z titulu spoluvlastnictví k jednomu z dotčených pozemků.

[2] Opravným rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2012, sp. zn. S-MHMP 1229119/2011/OST/Ka, č. j. MHMP 975890/2012, byl výrok rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012 podle ustanovení § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), opraven tak, že chybné datum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 17. 6. 2011 bylo nahrazeno datem 3. 10. 2011; v ostatním zůstává rozhodnutí beze změn.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012 se žalobci bránili žalobou ze dne 23. 10. 2012, ve které navrhli, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobcům náklady řízení. Namítali, že v řízení před správními orgány obou stupňů nebyly řádně vypořádány jejich námítky. Uvedli, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě po nabytí právní moci opravného rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012, k čemuž došlo dne 24. 8. 2012.

[4] Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 4. 2013, č. j. 9 A 185/2012 – 49, žalobu odmítl a současně rozhodl, že se žalobcům vrací soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění poukázal na § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a sdělení žalobců k výzvě soudu ze dne 16. 4. 2013 a konstatoval, že napadené rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012 bylo žalobci a) doručeno fikcí dne 19. 5. 2012 a žalobkyni b) převzetím dne 16. 5. 2012; opravné rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012 bylo žalobci a) doručeno převzetím dne 8. 8. 2012, žalobkyni b) převzetím dne 6. 8. 2012. Městský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podaná opožděně, neboť rozhodný pro určení počátku běhu lhůty k podání žaloby je okamžik doručení či jiného oznámení rozhodnutí žalobci, nikoliv teprve nabytí jeho právní moci. Lhůtu k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pak především nelze odvíjet od doručení opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu, nýbrž od doručení (původního) rozhodnutí ve věci samé. Městský soud vyložil, že opravným rozhodnutím nelze jakkoliv měnit vlastní obsah rozhodnutí, a doručení opravného rozhodnutí tak nemůže vést k opětovnému započetí lhůty k podání žaloby proti (původnímu) rozhodnutí. Proti opravnému usnesení lze sice podat odvolání, tímto se však lze bránit pouze proti provedené opravě. Městský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, a uzavřel, že žalobci a) počala běžet lhůta k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí dne 19. 5. 2012 a žalobkyni b) dne 16. 5. 2012. Vzhledem k tomu, že žalobci podali žalobu elektronicky teprve dne 23. 10. 2012, byla podána zjevně opožděně.

[5] Proti usnesení Městského soudu v Praze se žalobci (dále též „stěžovatelé“) bránili kasační stížností ze dne 6. 6. 2013, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítali, že počátek běhu lhůty pro podání žaloby by měl být odvozován teprve od právní moci opravného usnesení, neboť teprve tímto okamžikem působí změna výroku původního rozhodnutí, provedená opravným usnesením. V opačném případě by byli nuceni bránit se žalobou proti jinému znění výroku, než ve znění pravomocného opravného usnesení; museli by mj. vytýkat vadu rozhodnutí, která nemá být napravena rozhodnutím soudu, nýbrž opravným usnesením. Právní názor

pokračování

vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, je podle stěžovatelů nesprávný a měl by být překonán prostřednictvím předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, neboť vychází z právního stavu z doby podání kasační stížnosti v roce 2008. Podle stěžovatelů Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku nevzal v potaz znění § 83 odst. 2 správního řádu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 7. 2013 navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná. Uvedl, že se plně ztotožňuje s právním názorem městského soudu uvedeným v odůvodnění napadeného usnesení.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelé podali z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“

[9] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelé namítali, že počátek běhu lhůty pro podání žaloby by měl být odvozován teprve od okamžiku právní moci opravného usnesení. Právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, je podle nich nesprávný a měl by být překonán předložením věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[11] Podle § 70 správního řádu „opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.“

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, judikoval, že „opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu z roku 2004, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Takovéto rozhodnutí je proto rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., žaloba proti němu však bude přípustná jen za podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků (odvolání podle § 70 in

fine správního řádu z roku 2004). Smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu z roku 2004 není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení.“ V odůvodnění rozsudku vyložil, že „opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Nemělo by však mít vliv na práva nabytá v dobré víře, neboť zásahem do textu rozhodnutí nelze měnit jeho obsah, nejedná se o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí.“ (...) „Jiné vady rozhodnutí, které nenaplňují hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, mohou být též předmětem soudního přezkumu.“ (...) „Nejvyšší správní soud je toho názoru, že vydání opravného rozhodnutí dle § 70 správního řádu nemá za následek, že by dnem doručení opravného usnesení začala běžet nová lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí, k němuž se vztahuje opravné rozhodnutí.“

[13] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěry citovaného rozsudku, a proto rovněž neshledal důvody pro předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelům nelze přiznat oprávnění domáhat se prostřednictvím žaloby proti opravnému rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012 zrušení meritorního rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012. Stěžovatelé byli sice oprávněni bránit se žalobou proti opravnému rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012, taková žaloba by však musela směřovat jen proti obsahu opravného rozhodnutí (jím provedené opravě) a mohla by být podána teprve po vyčerpání řádných opravných prostředků proti tomuto opravnému rozhodnutí. V nyní projednávané věci však stěžovatelé žalobou nebrojili proti obsahu opravného rozhodnutí, jehož předmětem byla oprava zjevné nesprávnosti ve výroku rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012, konkrétně uvedení nesprávného data rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nýbrž výlučně proti meritornímu posouzení věci rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 4. 2012.

[15] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s úvahami vyslovenými ve výše citovaném rozsudku prvního senátu zdejšího soudu, totiž že opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, v daném případě opravné rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012, nemůže mít vliv na práva nabytá v dobré víře, a zásahem do textu rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012, provedeným opravným rozhodnutím, tak nelze měnit obsah původního rozhodnutí. Pokud by správní orgán takto postupoval a opravným rozhodnutím podle § 70 správního řádu měnil obsah svého dříve vydaného rozhodnutí, nezbylo by, než v rámci následného přezkumu takové opravné rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, neboť jiné vady rozhodnutí než ty, které naplňují hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit výhradně cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, popř. v rámci soudního přezkumu.

[16] Vydání opravného rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012 nemohlo mít za následek, že by dnem doručení opravného rozhodnutí žalobcům začala běžet nová lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012, k němuž se opravné rozhodnutí vztahuje. Na tomto závěru nemůže nic změnit stěžovateli uváděný § 83 odst. 2 správního řádu, neboť toto ustanovení se žádným způsobem nedotýká předmětné právní otázky, nýbrž toliko stanoví lhůtu pro podání odvolání v případech chybějícího, neúplného nebo

pokračování

nesprávného poučení účastníků podle § 68 odst. 5 správního řádu. Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, že pro počátek běhu lhůty k podání žaloby by mělo být určující nabytí právní moci rozhodnutí; znění § 72 odst. 1 s. ř. s. totiž jednoznačně stanoví, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci „*oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem.*“ Na posouzení věci rovněž nemohl nic změnit argument stěžovatelů, že je nežádoucí, pokud rozhodnutí napadené žalobou u správního soudu může být i teprve následně opraveno podle § 70 správního řádu. Je třeba znovu připomenout, že opravným rozhodnutím nemůže být žádným způsobem zasahováno do posouzení věci samé, a následná oprava meritorního rozhodnutí tak nemůže být k újmě účastníků řízení před správními soudy. Proti zřejmé nesprávnosti v rozhodnutí správního orgánu pak není namístě bránit se žalobou, jak zvažují stěžovatelé, nýbrž mnohem spíše návrhem na vydání opravného rozhodnutí (usnesení), učiněným u příslušného správního orgánu. Pro posouzení věci je rovněž nerozhodné, pokud právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, vycházel z právního stavu v roce 2008, když v mezidobí nedošlo k jakékoli změně právního stavu, což ostatně stěžovatelé ani netvrdí.

[17] Toliko pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění, neboť námitky stěžovatelů se týkaly výhradně vymezení okamžiku rozhodného pro počátek běhu lhůty k podání žaloby proti (meritornímu) rozhodnutí správního orgánu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ověřil správnost závěru městského soudu, že žaloba žalobců, která co do svého pojmenování i obsahu směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012, byla podána opožděně. Městský soud sice ne zcela správně uvedl, že žalobci a) počala běžet lhůta k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí dne 19. 5. 2012, když v daný den se jednalo o sobotu, a lhůta, odvislá od doručení rozhodnutí fikcí, tak v souladu s § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 40 odst. 3 s. ř. s. počala běžet teprve v pondělí dne 21. 5. 2012, to však nic nemění na správnosti závěru, že pokud byla žaloba podána teprve dne 23. 10. 2012, byla i tak podána po dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. (která marně uplynula v pondělí dne 23. 7. 2012). Ohledně žalobkyně b) pak městský soud zcela správně uvedl, že lhůta k podání žaloby jí počala běžet dne 16. 5. 2012, kdy jí bylo (osobním převzetím) doručeno napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012, a marně uplynula dne 16. 7. 2012; pokud byla žaloba podána teprve dne 23. 10. 2012, byla i ohledně žalobkyně b) podána opožděně. Lze navíc dodat, že pokud bylo opravné rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012 žalobci a) doručeno převzetím dne 8. 8. 2012 a žalobkyni b) převzetím dne 6. 8. 2012, pak žaloba podaná teprve dne 23. 10. 2012 byla podána opožděně i ve vztahu k opravnému rozhodnutí.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze a spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelé neměli ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu